

Arrest

nr. 144 331 van 28 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ loco advocaat D. VAN EENOO en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Afghanistan, meer bepaald uit het dorp Yousof, in het district Jaghatu, in de provincie Ghazni. U verklaarde het volgende tijdens uw eerste asielaanvraag: na het overlijden van uw vader ging u werken in Nawabad, in het district Ghazni (provincie Ghazni). Even vóór uw vertrek uit Afghanistan, zou u, op de terugweg van uw werk naar huis, door de Taliban zijn meegenomen naar een huis in een voor u onbekende plaats. U werd daar gevraagd om later te functioneren als hun boodschapper. Er werd u gezegd dat u een vest aan iemand moest bezorgen. De Taliban noteerden uw adres en namen twee foto's van u. U deed alsof u met de opdracht instemde, liet u naar de plaats van de aanslag rijden, maar kon daarna ontsnappen. U vreesde te worden ingeschakeld voor een zelfmoordaanslag. U keerde terug naar huis. U bleef niet thuis en ging naar uw oom. Die avond kwamen de Taliban naar u vragen bij u thuis. Daarop besloot u dat het te gevaarlijk

was. Uw oom regelde uw vertrek uit Afghanistan. U reisde illegaal via Griekenland, waar op 3 oktober 2008 uw vingerafdrukken werden genomen, naar België waar u op 14 april 2009 aankwam en dezelfde dag asiel aanvraagde. U verklaarde bij aankomst minderjarig te zijn. Vanuit België zou u geen contact meer hebben met iemand in Afghanistan. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs) neer.

Op 7 december 2011 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 27 februari 2012 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State.

U verliet België niet en diende een tweede asielaanvraag in op 16 januari 2014. U bent intussen meerderjarig geworden. Op 30 januari 2014 werd uw tweede aanvraag in overweging genomen door het CGVS. U verwijst opnieuw naar dezelfde problemen als bij uw eerste asielaanvraag, namelijk uw vrees voor de taliban. U kwam intussen via een jeugdvriend R. F. in contact met de mullah van uw dorp. Via de mullah kon u uw oom G. N. contacteren. Uw oom vertelde u dat kort na uw vlucht uit Afghanistan uw broer R. ontvoerd werd door de taliban en uw moeder overleed aan een hartaanval. Tijdens de ramadan van 2013 ontmoette u in België Z. N., een andere jeugdvriend. Hij vertrok in de zomer van 2013 naar Kabul op zoek naar zijn familie. U gaf hem het nummer van uw oom zodat hij documenten voor u kon meebrengen vanuit Afghanistan. Verder verklaart u te hebben deelgenomen aan protestacties en verbleef u in een kerk in België.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u een militair boekje van uw vader voor met vertaling, een brief van het rode kruis en een brief van de taliban met vertaling.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er dient immers te worden vastgesteld dat u uw huidige, tweede, asielaanvraag steunt op motieven die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag heeft uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er aan uw beweerde verblijf in het dorp Youssuf in het district Jaghatu van de provincie Ghazni tot 2008 geen geloof werd gehecht en omdat aan uw problemen met de taliban geen geloof werd gehecht. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Ook de RvV stelde dat u "niet aantoonde van Afghanistan/Ghazni afkomstig te zijn en evenmin slaagde u er in aannemelijk te maken door de taliban ontvoerd te zijn". De RvV stelde eveneens dat u "uw profiel van laaggeschoolde niet aannemelijk maakt" en "dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij niet in staat is om contact op te nemen met familie of zijn werkgever in Afghanistan". U tekende tegen het arrest van de RvV geen beroep aan bij de Raad van State. De beoordeling van uw vorige asielprocedure staat aldus vast waardoor het Commissariaat-generaal zich er toe kan beperken om enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Aangezien u in het kader van onderhavige tweede asielaanvraag volhardt in uw verklaringen omtrent uw verblijf in Afghanistan die eerder als ongeloofwaardig werden beschouwd, waardoor ook geen geloof kon worden gehecht aan uw asielmotieven, mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect is. In casu komt het CGVS tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

Bij uw tweede asielaanvraag verklaart u dat uw problemen nog steeds actueel zijn omdat de taliban u nog steeds zoeken in uw regio, uw broer R. ontvoerden en een dreigbrief voor u achterlieten (CGVS, p. 4). U stelt nog steeds dat de taliban u zoeken nadat u vluchtte en weigerde met hen samen te werken, zoals u reeds uiteenzette tijdens uw eerste aanvraag (CGVS, p. 6). De geloofwaardigheid van deze verklaringen staat nog steeds op de helling. Welke manschappen uw broer ontvoerden wist u niet. U stelde slechts "dezelfde manschappen die mij en mijn adres kenden" (CGVS, p. 7). U legde verder nog een dreigbrief voor van de taliban waarin staat dat de inwoners uit uw regio u moeten aangeven bij de taliban (CGVS, p. 6). De brief werd ondertekend door Mohammad Nasser Hotak, maar over hem had u nooit gehoord en kon u niets vertellen (CGVS, p. 6). Aangezien er geen geloof gehecht werd aan uw beweerde verblijf in Afghanistan en hierdoor ook niet aan uw problemen met de taliban, is uw ongestaafde bewering dat de taliban nog steeds actief op zoek zijn naar u en uw broer ontvoerden, niet bij machte om tot een andere beoordeling te komen. Bovendien hebben documenten slechts waarde indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Zoals tevens nog blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt kan aan Afghaanse documenten slechts weinig bewijswaarde worden toegekend. Immers, uit de informatie blijkt dat Afghaanse (identiteits-)documenten middels corruptie gemakkelijk in en buiten Afghanistan te verkrijgen zijn en dat valse documenten vaak niet van authentieke te onderscheiden zijn.

U werd verder tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. U werd er op gewezen dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een zicht geeft op uw herkomst en eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen, maar het is wel uw plicht om de waarheid te vertellen (CGVS, p. 2, 3, 7). Er werd beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Ondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal nog steeds in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal werd een specifiek onderzoek gevoerd naar uw herkomst en naar het netwerk waarop u in geval van terugkeer zou kunnen steunen. Er is gebleken dat u over beide zaken geen eerlijk zicht wenst te bieden: u blijft beweren dat de familieleden waarvan sprake in uw eerste asielaanvraag allemaal woonachtig zijn in Jaghatu, hetgeen door het CGVS en de RVV duidelijk ongeloofwaardig werd geacht (CGVS, p. 8). Deze vaststelling wordt bovendien bevestigd door een brief van het Rode Kruis die u zelf voorlegt en waarin geschreven staat dat de inwoners en de ouderen in uw beweerde herkomstregio noch u, noch uw moeder R., uw broer R. K. M. of de volgens u heel bekende mullah in uw regio kennen (zie stuk 2, groene map, CGVS, p. 7).

Er moet dan ook besloten worden dat uw profiel van kwetsbaar persoon zonder netwerk in geval van terugkeer allerm minst is aangetoond. Door het feit dat u manifest weigert hierop een eerlijk zicht te bieden, ontstaat er een duidelijk vermoeden dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst wel degelijk op een netwerk kan terugvallen en moet gesteld worden dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat dit netwerk (dat er onder meer voor zorgde dat u vanuit Kabul een brief werd bezorgd via uw oom en uw jeugdvriend – CGVS p. 4, 5) zich bevindt in een gebied waarvan voor burgers die eruit afkomstig zijn de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

U legt tijdens het gehoor op het CGVS het militair boekje van uw vader voor waarmee u wilt aantonen dat u wel degelijk afkomstig bent uit Jaghatu, Ghazni (CGVS, p. 2, 3). Dit document is echter niet bij machte om uw herkomst, laat staan uw verblijf voor uw vertrek naar België, vast te stellen. Zo staat uw naam nergens op dat boekje. Met betrekking tot uw taskara, waarop eveneens uw herkomstregio vermeld staat, die u reeds naar voren bracht in de vorige asielprocedure kan het CGVS enkel vaststellen dat hierover reeds werd geoordeeld.

Uw verklaringen aangaande uw deelname aan Afgaanse protestacties en uw verblijf in de kerk in België omdat u geen verblijfsdocumenten werden uitgereikt, vermogen evenmin de beoordeling van uw asielaanvraag door het CGVS in positieve zin om te buigen. U maakt geenszins aannemelijk dat u hierdoor vervolging zou riskeren bij terugkeer naar Afghanistan noch dat men in Afghanistan hiervan op de hoogte zou zijn. Nergens blijkt dat uw profiel bij de deelname van deze protesten van die aard is dat u hierdoor een vrees dient te koesteren (CGVS, p. 11, 12). Dit vindt geen enkele objectieve grond in de situatie in uw land van herkomst, waardoor uw deelname aan protestacties hier bezwaarlijk aanzien kan worden als een nieuw element dat de kans om in aanmerking te komen voor internationale bescherming aanzienlijk groter maakt.

Het geheel van voorgaande vaststellingen indachtig, moet worden vastgesteld dat er op grond van de door u aangereikte gegevens en uiteengezette motieven geen gegevens voorhanden zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b en c van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert schendingen aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van artikel 1 A (2) van de Vluchtelingenconventie evenals van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de Status van Vluchtelingen en tenslotte van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de onderzoeks-, de zorgvuldigheids- en materiële motiveringsplicht.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker voegt twee stukken bij zijn verzoekschrift: een geografische map van de provincie Ghazni evenals een kopie van twee bladzijden uit zijn gehoorverslag blz. 16-17.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog een geografische map van Ghazni alsook een kopie van de pagina's 16-17 van het gehoorverslag van 1 april 2014.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 75 876 van 27 februari 2012. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De Raad stelde in voormeld arrest vast dat aan verzoekers beweerde verblijf in Afghanistan tot 2008 geen geloof gehecht kan worden en dat verzoekers beweerde herkomst uit het district Jaghatoyi, provincie Ghazni, ongeloofwaardig is gelet op het ontbreken van elementaire kennis over het dagelijkse leven in zijn beweerde regio van herkomst alsook het feit dat verzoeker niet bekend was met de belangrijke personages uit zijn beweerde regio van herkomst en hij de reisweg die hij zou hebben ondernomen vanuit zijn dorp niet kon duiden. Gezien verzoeker zijn verblijf in de betreffende provincie in 2008 niet aannemelijk maakt, kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die hij er situeert aangezien deze onlosmakelijk verbonden zijn met zijn beweerde regio van herkomst. Gezien verzoeker zijn herkomst niet aannemelijk maakt, maakt hij evenmin een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer in zijn hoofde aannemelijk.

In zijn tweede asielaanvraag volhardt verzoeker in zijn niet geloofwaardig bevonden herkomst en het daaraan gekoppelde asielrelaas. Hij voegt hiervoor nog drie documenten bij: een militair boekje van zijn vader, een brief van het Rode Kruis met vertaling en een brief van de taliban met vertaling. Verzoeker merkt bijkomend op dat hij in België heeft deelgenomen aan protestacties in een kerk.

Wat betreft het volharden van verzoeker in zijn beweerde herkomst en asielrelaas, kan worden verwezen naar arrest nr. 75 876 van 27 februari 2012. Het arrest dat bekleed is met het gezag van gewijsde besluit dat aan verzoekers vermeende herkomst uit Afghanistan/Ghazni geen geloof kan worden gehecht waardoor er evenmin enig geloof kan worden gehecht aan zijn verklaring dat hij er door de taliban ontvoerd werd en om deze reden diende te vluchten. Verzoekers poging in onderliggend verzoekschrift om de motieven van de bestreden beslissing die in het kader van de eerste asielaanvraag werden genomen te weerleggen zijn dan ook niet dienstig in het kader van onderhavig beroep. Verzoeker kan de mogelijkheid om een tweede asielaanvraag in te dienen immers niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake zijn eerste asielaanvraag (RvS, nr. 135.977 van 15 september 2004).

De stukken die verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag bijbrengt vermogen geen afbreuk te doen aan zijn ongeloofwaardig bevonden herkomst en asielrelaas. Het legerboekje van zijn vader, noch daargelaten dat verzoekers naam er niet in vermeld wordt, vermag enkel aan te tonen dat deze persoon uit Ghazni afkomstig was, niet dat verzoeker daar zelf ooit zou hebben verbleven en al zeker niet tot 2008, het jaar waarin het asielrelaas wordt gesitueerd. De brief van het Rode Kruis vermeldt louter dat de inwoners en de ouderen in verzoekers beweerde herkomstregio noch verzoeker, noch zijn moeder R., zijn broer R. K. M. of de volgens hem heel bekende mullah, in zijn regio kennen. De brief van de taliban tenslotte kan op geen enkele wijze afbreuk doen aan de ongeloofwaardigheid van het beweerde verblijf van verzoeker in de genoemde periode. Stukken hebben immers slechts een ondersteunende bewijswaarde, in de mate dat ze door geloofwaardige verklaringen worden vergezeld. Uit hogervermeld arrest blijkt afdoende dat verzoeker zijn verblijf in de provincie Ghazni in 2008 niet aannemelijk heeft kunnen maken, en dienvolgens evenmin zijn asielrelaas. In zijn verzoekschrift betwist verzoeker de ongeloofwaardigheid van zijn herkomst en wijst daartoe op zijn verklaringen die hij tijdens het gehoor aflegde over de geografie van 'zijn' streek die hij bijkomend kracht wenst bij te zetten met een kaart van Ghazni. De verklaringen die verzoeker op 3 maart 2014 hierover aflegde kunnen evenwel op geen enkele wijze afbreuk doen aan het stuitende gebrek aan elementaire kennis over het dagelijkse leven in Afghanistan waarvan verzoeker blijk gaf tijdens het gehoor van 16 februari 2012, op grond waarvan de Raad in zijn arrest nr. 75 876 van 27 februari 2012 besloot tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde herkomst uit Ghazni. De stukken die verzoeker ten slotte bij het verzoekschrift voegt vermogen evenmin afbreuk te doen aan verzoekers ongeloofwaardig bevonden herkomst uit Ghazni/Afghanistan.

Wat betreft het nieuwe element houdende het feit dat verzoeker in België heeft deelgenomen aan een politieke actie in een Belgische kerk, blijkt uit objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de loutere deelname op zich hieraan niet kan resulteren in een gegronde vrees voor vervolging te Afghanistan. De bestreden beslissing motiveerde hierover: *"Uw verklaringen aangaande uw deelname aan Afghaanse protestacties en uw verblijf in de kerk in België omdat u geen verblijfsdocumenten werden uitgereikt, vermogen evenmin de beoordeling van uw asielaanvraag door het CGVS in positieve zin om te buigen. U maakt geenszins aannemelijk dat u hierdoor vervolging zou riskeren bij terugkeer naar Afghanistan noch dat men in Afghanistan hiervan op de hoogte zou zijn. Nergens blijkt dat uw profiel bij de deelname van deze protesten van die aard is dat u hierdoor een vrees dient te koesteren (CGVS, p. 11, 12). Dit vindt geen enkele objectieve grond in de situatie in uw land van herkomst, waardoor uw deelname aan protestacties hier bezwaarlijk aanzien kan worden als een nieuw element dat de kans om in aanmerking te komen voor internationale bescherming aanzienlijk groter maakt."*

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen poging om dit motief te ontkrachten zodat dit onverminderd overeind blijft.

Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van die aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 75 876 van 27 februari 2012 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Ingevolge het gezag van gewijsde van 's Raads arrest nr. 75 876 van 27 februari 2012 maakt verzoeker zijn herkomst en zijn asielrelaas niet aannemelijk, waardoor hij evenmin aantoonst dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2 a) of b) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft een eventuele aanwezigheid van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet, werd in voormeld arrest geoordeeld dat verzoeker een onderzoek dienaangaande zelf onmogelijk maakt. Uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt immers dat regionale verschillen in de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg is het dus van belang om te kunnen vaststellen uit welke regio in zijn land van herkomst verzoeker afkomstig is. Het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst is onontbeerlijk vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien verzoeker afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is. In de mate dat verzoeker verwijst naar de veiligheidssituatie in Ghazni, benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst, doch dat hij enig verband met zijn persoon moet aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over zijn regio van herkomst evenals over zijn persoonlijke profiel. Verzoeker verhindert zodoende zowel de commissaris-generaal als de Raad om inzicht te krijgen in diverse wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoet aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hem rust. Door het feit dat verzoeker geen correct beeld biedt op zijn reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER